

11. Fejezet

A kísértések

Éjszaka furcsa álmot látott. Furcsa és egyben félelmetes álmot. Két gerendára szegezve lógott, karjait, lábait durva szegekkel erősítették a fához. Éppen csak pirkadt, amikor felriadt. Megrázkódott, izzadt testét átjárta a hajnal hűvöse. Felkelt és elindult a falak mentén. Aztán, egy keresztúthoz érve elkanyarodott a várostól. Még nem volt felkészülve, még várnia kellett. Miközben ment, abban sem volt biztos, hogy egyáltalán visszatér-e még ide valamikor.

Megint az út gondolta, a hiába való menetelés. Megint a megérkezés nélküli léptek. Mint már oly sokszor most is arra gondolt, hogy nem más ő maga csak a vándorlás művésze, a soha-meg-nem-érkezés aszkétája. Egy ember, aki mindenkinél jobban tud vándorolni falvak, városok, hegyek, völgyek és országok között. Egy ember, aki mindenkinél jobban tud vándorolni vágyak, felismerések, valóságok és valótlanóságok között. Valaki, aki miközben lábával a föld porát tapossa, lelkében az érzelmek hullámain egyensúlyoz. Most újra feltette a kérdést csak úgy magában:

- Ki vagyok én? - figyelt, de nem jött semmi válasz. Akkor megkérdezte hangosabban is:

- Ki vagyok én? - ám csupán a szívében honoló időtlen némaságot kapta válaszul. Felüvöltött hát, kezeit az ég felé tárva:

- Ki vagyok én? - varjak káromása felelt a távolból, aztán a madárhangok nyomán érkező csendben mintha meglátott volna valamit. Még jobban figyelt ám a hangtalan süketségen túl nem észlelt semmit, csak valami végtelen, láthatatlan, mozdulatlan erő sejlett fel néha, néha.

- Ki vagyok én? - hörögte lehaló hangon. Mintha a Föld éhes gyomrát hallotta volna megkordulni.

Mintha.

Leült hát egy magányosan álló fa alá és várt. Nem tette fel újra a kérdést. Érezte fölösleges. Úgy ült ott, mintha az idő végtelen kegyelméből örökké ott ülhetne. Úgy ült ott, mintha nem lenne idő.

Idő.

A napok és az évek változó hosszára gondolt egy pillanatig. A hosszú és a rövid, a hamar és a sokára közötti mérhetetlen különbségre. Mérhetetlen, mert nem létező különbségre. Ült és várt tudta most fog eljönni a pillanat, amikor végre megtalálhatja azt, amit évek óta keres. Tudta minden oda lesz egy pillanat alatt. Semmivé válnak az évek alatt kifejlesztett képességek, köddé foszlanak az oly sokszor jól végig gondolt elméletek, eltűnnek a bölcsek tanításai.

Hosszú ideig nem történt más csak a fejében rohanó gondolatokat figyelte, míg végül egyszer csak csend lett, valódi, soha nem tapasztalt csend. Se hang, se szín, se kép. Még sötétséget sem látott, még ürességet sem látott, nem halotta még a fülében áramló vér sustorgását sem. Amikor később felidézte ezeket a perceket nem tudta leírni még önmagának sem, azt, ami történt. Egy érzés volt csupán, a végtelen üresség érzése, egy ürességé melynek a mélyén valami furcsa, eddig nem tapasztalt érzékszervvel észlelt, felfoghatatlanul hatalmas erő rejtőzött. Nem tudta mennyi ideig volt vele ez az üresség. Nem volt kezdete és nem volt vége. Már éppen átvillant volna az agyán, hogy örökké, ám akkor, egyszer csak meglátta önmagát, amint elmerülve ül a semmi közepén, aztán feltűnt mögötte a fa, megjelent a föld, a satnya fű, lassan ég is került a feje fölé és végül látta önmagát ülni az alkonyi tájban és megértette. Megértette, hogy minden a végtelen semmiből ered. A színtelen, szagtalan, hangtalan kezdetből és minden oda tér vissza. Ahogy lassan előtűnt a tájban ülő képe, ugyanúgy olvadt el most elemenként. Ezt az elolvadást azonban már másként látta, úgy, mint aki semmiből jött kezdet része, aki tudja és érzi a megfoghatatlan lényegét. Örökké ható nyugalom szállta meg. Érezte a végtelen úrból eredeztetett erőt. Már tudta nem más ő, mint a gondolkodó gondolat maga, egy illúziókat keltő illúzió. Kezdetben vala az ige, és az ige istennél volt. Kezdetben vala a kép és a képet isten őrizte.

Kinyitotta a szemét az alkonyba boruló táj egészen másként látszott, mint annak előtte bármikor. Minden forma, minden árnyék mögött ott rejtőzött a kezdet, az üresség maga. Minden

mozdulata egy darabja lett a teremtésnek. Elindult. Lassan lépdelt. Minden lépés egy új kezdet volt. Valahányszor elemelkedett talpa a földtől egy új utazás vette kezdetét és valahányszor ismét a talajhoz ért az nem volt más, mint egy új megérkezés. Hirtelen otthon érezte magát a világban, jobban otthon volt benne, mint előtte bármikor. Nagyon régen talán még ifjú korában, amikor csak élte, de igazából nem vizsgálta az életet, még akkor sem volt ennyire otthon benne. Aztán egy napon rájött, hogy semmit nem tud, hogy egy ismeretlen világban él mely elrejtje előle titkait. Akkor elkezdte keresni eleinte csak a kérdéseket később aztán. amikor már képes volt valódi kérdéseket feltenni a válaszokat is. Tanítótól, tanítóig vándorolt s miközben egyre többet megtudott a titkokból, egyre idegenebb, egyre magányosabb lett. Ezért jött el igazából otthonról. Most így visszagondolva nem is tudta igazán, hogy az a jelenet az apjával valóban megtörtént-e, vagy csupán része volt egy álomnak, amikor az elme újra álmodja önmagát, hogy felébredve más több lehessen. A feleségére és a gyermekeire gondolt, akik furcsa tisztelettel viselték a bogarait, semmit nem értve belőlük. Az utolsó években úgy éltek vele, hogy iszonyúan féltek, ma már biztosan tudják attól, hogy egyszer csak elmegy.

Most itt volt távol az otthontól egy idegen föld, idegen emberei között és arra gondolt eljött az idő. Már tudja a titkot, haza kell térnie. Ekkor eszébe ötlöttek a követői. Itt hagyhatja-e őket csak úgy, s ha nem mit adhat nekik? Az igazsághoz túl éretlenek. Ők a csodatévőt látják benne. Ezen elmosolyodott, fogalmuk sincs mennyivel könnyebb csodát tenni,

mint megérteni a lényegét. Már hat évvel ezelőtt is átszúrta a torkát anélkül, hogy egy csepp vére kifolyt volna, elmozdított egy több tonnás követ minden erőlködés nélkül. Képes volt, ha kellett napokon keresztül étlen szomjan menetelni, félelmetes nem lankadó sebességgel. Elhiszik majd ezek, hogy mindez megtanulható? Elhihetik, amikor bár vágynak a világosságra, de még arra sem képesek, hogy tíz percig nyugodtan üljenek?

Megállt takaróját a földre terítette, és álomba merült az álmaiban kereste a választ.

Reggel felkelt hódolt néhány gyakorlattal az erősödő fénynek és saját elgémberedett testének, aztán elindult vissza a város felé. Eltűnt a bizonytalanság lépteiből, már nem vándorolt, hanem egy kiválasztott cél felé menetelt. Egy óra múltán feltűnt az öt keresők tétova csoportja. Amikor meglátták, ujjongani kezdtek.

Yusu egy pillanatra megállt: „Ha ennyire akarjátok, megkaphatjátok tőlem. Kaphattok tőlem hitet, bizonyosságot, kaphattok tőlem csodát, ha az kell, de a végsőt azt nektek kell elérnetek és az ezen az úton sokkal nehezebb lesz.”

Másnap reggel Yusu szokása szerint a kelő nappal ébredt. Követői, akik lehettek talán ötszázan, vegyesen férfiak, nők, ifjak, vének és gyermekek még mindannyian aludtak. Kelet felé fordult és figyelte a fény. A szürke derengésből megpróbálta elkapni azt a pillanatot, amikor az első fénysugarak átdöfik a homályt. Kitágult pupillával és kiürült lélekkel várta a minden hajnalban megtörténő csodát. Még első mesterétől tanulta ezt a

gyakorlatot és azóta is szinte minden reggelen újra és újra elvégezte és újra meg újra megállapította, hogy a mester nem hazudott, amikor azt mondta: minden igaz utat kereső embernek ez kell legyen a kezdet. Azóta több ezerszer átélte már a csodát és még sem veszített semmit a misztériumából. Minden reggel érezte a világ világossága, fényből szőtt valóság. Minden reggel ott ült a nappal megszületésénél. Minden reggel újra és újra szövetséget kötött a fénnel. Amikor már túl erős lett a fény ahhoz, hogy a retinája elviselje lassan félig lehunyta a szemét csak annyi kis rést hagyott, hogy megmaradhasson kapcsolata az izzó sugarakkal. A lehunyt szempillái mögött rabul ejtett fény furcsa misztikus táncba kezdett a testében. S miközben keringett minden porcikáját erővel töltötte el. Százszor, ezerszer átélte már ezt. Ez adott neki erőt mindahhoz, amit idáig véghezvitt. Aztán megtörtént, megtörtént az, a végső, amiről a mester csak néha, néha és akkor is nagyon óvatosan kevés szóval beszélt. Felrobbant benne a fény, betöltötte minden porcikáját, ő maga volt a nap, a sötét égen fellobbanó hajnali üzenet. Hirtelen újra azt érezte, mint előtte a fa alatt ülve. Kezdetben vala az ige és az ige istennél volt. Kezdetben vala a fény és a fényt isten őrizte.

Kinyitotta szemét a reggeli fényben fürdő táj barátságosabbnak látszott, mint valaha. Felállt. Lassú mozdulatokkal terelgetni kezdte a fénysávokat. Minden mozdulata végtelen utazás volt. Otthona volt a világ. Anya méhe, bölcsője, játszótere. A sorban felébredő hívei és a kíváncsiskodó csodavárók megbabonázva nézték ezt a lassú rituális táncot. Nem szóltak. Érezték, hogy mesterük egy számukra ismeretlen erővel

összhangban hajladozik jobbra, balra. Megbabonázva figyelték a körülötte felvillanó fényeket, előtűnő és elenyésző pára felhőket. A kezéből hulló porszemeket. Tudták, amit látnak az a titok maga, és mégis magyarázatot vártak, szavakat melyek nem jelenthetnek semmit. Megnyugtatót vártak, hogy nekik nem kell végig járniuk az utat, hogy ők megkaphatják a tudást valaki mástól. Féltek, mert a látványban ott volt a válasz is. Mindenkinek egyedül kell megtalálni az ösvényt, mely elvezet a végsőhöz. Akkor a kishitűek elindultak. Elmentek még mielőtt a tánc véget ért. Nyomukat könnyű porral takarta be a szél.

Yusu intett a megmaradt tizenkettőnek. Azok leültek köré és ő beszélni kezdett: - Ti is el akartok tán menni? Ne szóljatok, én tudom, hogy nem. Nem sok időm van már itt köztetek, lassan mennem kell, mert aki küldött most visszahív. Én titeket választottalak, és lám jól tettem, mert bennetek meg van az igazi vágy a tudás után. Persze nem lesz könnyű elmennem. A nép most már bizonyosságot vár, ezért kell legyen egy köztetek, aki segít, aki felismeri majd, ha eljön a pillanat, hogy mit kell megtennie értem és mindannyiunkért. A többiek gyűlölni fogják őt néhány pillanatra, de tudnotok kell, semmi nem történik ok nélkül, és nem minden az, aminek első pillantásra látszik. Higgyetek hát, mint a gyermekek és megkapjátok azt, amire vágytok. Most pedig gyerünk, vár ránk egy hely ahol megváltozik a világ, ahol egy pillanatra mindenki barátságot köthet a fényel.

Elindult nyomában a tizenkettővel. Tudta végig kell mennie ezen az úton is, különben nem térhet vissza soha nyugodt szívvel

kedves hegyei közé. El kell mennie a legnagyobb városba, hogy méltóképpen búcsúzzon ettől a földtől ahol birtokba vette a fényt, a képet és az ígét.